

	<h2 style="color: red;">Πνευματικά Σημειώματα</h2> <p style="color: red;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="color: red;">Ἔτος 2ο / Τεύχος: 66 Πέμπτη 1η Μαΐου 2025</p> <p>Ἰωάννου Δεκαπολίτου Ἰωάννου Νεομάρτυρος ἐξ Ἰωαννίνων (18η Ἀπριλίου π. ἡμ.)</p>
---	---	---

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή Γ΄ Τῶν Μυροφόρων

Μάρκ. ιε΄ 43-47, ιστ΄ 1-8

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι· καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρῶτὴ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον,

ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον; ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. ἀλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Μετάφραση

Ὁ Ἰωσήφ, ἓνα ἀξιοσέβαστο μέλος τοῦ συνεδρίου, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, καὶ περίμενε κι αὐτὸς τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόλμησε νὰ πάει στὸν Πιλάτο καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἀπόρησε ποὺ ὁ Ἰησοῦς εἶχε κιόλας πεθάνει. Κάλεσε τὸν ἐκατόνταρχο καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε πεθάνει ἀπὸ ὦρα. Ὅταν πῆρε τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸν ἐκατόνταρχο, χάρισε τὸ σῶμα στὸν Ἰωσήφ. Ἐκεῖνος ἀγόρασε ἓνα σεντόνι, κατέβασε τὸν Ἰησοῦ, τὸν τύλιξε μὲ αὐτὸ καὶ τὸν τοποθέτησε σὲ ἓνα μνήμα ποὺ ἦταν λαξεμένο σὲ βράχο, μετὰ κύλησε ἓνα λιθάρι καὶ ἔκλεισε τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσήφ παρακολουθοῦσαν ποῦ τὸν ἔβαλαν.

Ὅταν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ Σαλώμη, ἀγόρασαν ἀρώματα γιὰ νὰ πᾶνε ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦρθαν στὸ μνήμα πολὺ πρωὶ τὴν ἐπόμενη τοῦ Σαββάτου, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Κι ἔλεγαν μεταξὺ τους ᾠ Ποιὸς θὰ μᾶς κυλήσῃ τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος; Ἐπειὶ ἦταν πάρα πολὺ μεγάλη. Μόλις

ὅμως κοίταξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, παρατήρησαν ὅτι ἡ πέτρα εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὸν τόπο της. Μόλις μπῆκαν στὸ μνήμα, εἶδαν ἓνα νεαρὸ μὲ λευκὴ στολὴ νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ καὶ τρόμαξαν. Αὐτὸς ὅμως τοὺς εἶπε ᾠμὴν τρομάζετε. Ψάχνετε γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, τὸ σταυρωμένο. Ἀναστήθηκε. Δὲν εἶναι ἐδῶ. Νὰ καὶ τὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα καὶ πεῖτε στοὺς μαθητὲς του καὶ στὸν Πέτρο πηγαίνει πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς στὴν Γαλιλαία καὶ σᾶς περιμένει, ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε, ὅπως σᾶς τὸ εἶπε. Οἱ γυναῖκες βγῆκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνήμα γεμᾶτες τρόμο καὶ δέος, δὲν εἶπαν ὅμως τίποτα σὲ κανέναν, γιὰτὶ ἦταν φοβισμένες.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πράξεις Ἀποστόλων στ' 1-7

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἀρεστὸν ἐστὶν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης· ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενᾶν καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠύξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ὑπήκουον τῇ πίστει.

Μετάφραση

Ἐκεῖνες τὶς μέρες, καθὼς μεγαλώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, ἄρχισαν νὰ παραπονιοῦνται οἱ ἑλληνόφωνοι πιστοὶ ἐναντίον τῶν ἑβραιοφόνων, ὅτι στὴν καθημερινὴ διανομὴ τῶν τροφίμων δὲ φρόντισαν τὶς ἑλληνόφωνες χῆρες ὅσο ἔπρεπε. Τότε οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι σύναξαν ὅλους τοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς εἶπαν ὅτι ἔστιν ἄφρονος ἡμεῖς νὰ ἀφήσουμε τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀσχολούμαστε μὲ διανομὰς τροφίμων. Φροντίστε, λοιπόν, ἀδελφοί, νὰ ἐκλέξετε ἀπὸ ἀνάμεσα σας ἑπτὰ ἄντρες μὲ καλὴ φήμη, γεμάτους ἀπὸ τὴν σοφία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θὰ ὀρίσουμε αὐτοὺς νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ ἔργο κι ἡμεῖς θὰ ἀφιερωθοῦμε ἀποκλειστικὰ στὴν προσευχὴ καὶ στὸ ἔργο τοῦ κηρύγματος. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια συμφώνησε ὅλη ἡ κοινότητα. Ἔτσι διάλεξαν τὸ Στέφανο, ἄνθρωπο γεμᾶτο πίστη καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπίσης τὸ Φίλιππο, τὸν Πρόχορο, τὸ Νικάνορα, τὸν Τίμωνα, τὸν Παρμενᾶ καὶ τὸ Νικόλαο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, ὁ ὁποῖος προηγουμένως εἶχε προσχωρήσει στὸν Ἰουδαϊσμό. Ἡ κοινότητα τοὺς ἔφερε μπροστὰ στοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν καὶ ἔβαλαν τὰ χέρια πάνω στὸ κεφάλι αὐτῶν τῶν ἑπτὰ. Στὸ μεταξὺ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶχε μεγάλη διάδοση. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν στὴν Ἱερουσαλὴμ μεγάλωνε πολὺ. Ἀκόμη καὶ πάρα πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἀποδέχονταν τὴν πίστη.

Σχολιασμός

Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων σήμερα καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὶς μυροφόρες γυναῖκες καὶ τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία. Τιμᾷ τοὺς θαρραλέους αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε στὴν πιὸ δύσκολη, στὴν πιὸ ἐπικίνδυνη στιγμή δὲν δίστασαν νὰ μείνουν δίπλα Του. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀνδρεῖες αὐτῆς γυναῖκες, εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ εἶναι οἱ πρῶτες πού ἔλαβαν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπή, λοιπόν, πού εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ κατὰ Μᾶρκον

Εὐαγγέλιο, μᾶς περιγράφει τὶς ὥρες ἐκεῖνες, ἀπὸ τὴν ταφὴ μέχρι καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου.

Τὸ Εὐαγγέλιο ξεκινάει μὲ τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ αἰτήθηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν Πιλάτο. Ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Μᾶρκο μαθαίνουμε ὅτι ἦταν βουλευτής, δηλαδὴ εἶχε ἀξίωμα στὴν Ἰουδαϊκὴ κοινωνία, καὶ ἀπὸ τὸν Ματθαῖο μαθαίνουμε ὅτι ἦταν πλούσιος. Τὸ ἀναφέρουν γιὰ νὰ καταλάβουμε δύο πράγματα· πρῶτα, ὅτι ἐξ' αἰτίας τῆς θέσης τοῦ εἶχε πρόσβασι στὸν Πιλάτο. Ὁ Πιλάτος, ὄντας κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας, δὲν θὰ δεχόταν νὰ συναντηθεῖ μὲ ἓναν ἀπλὸ ἄνθρωπο.

Ὁ δεῦτερος λόγος ποὺ μᾶς δίνουν πληροφορίες οἱ Εὐαγγελιστὲς εἶναι γιὰ νὰ καταλάβουμε πόσο μεγάλο ἦταν τὸ ρίσκο τοῦ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν μὲν μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ λόγω τῆς θέσης τοῦ παρέμενε κρυφός, φοβούμενος τὸ μένος τῶν Ἰουδαίων. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως, ποὺ κινδυνεύει καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἡ ἴδια, ἔχει τὸ θάρρος νὰ φανερωθεῖ καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς εἶναι κρυμμένοι, αὐτὸς ἐπιλέγει νὰ φανερώσῃ τὴν πίστι τοῦ στὸν Χριστὸ καὶ μάλιστα σὲ αὐτὸν ποὺ πρὶν λίγες ὥρες διέταξε νὰ Τὸν σταυρώσουν.

Στὴ συνέχεια, ὁ Πιλάτος ἀφοῦ ρώτησε τὸν κεντυρίωνα, τὸν στρατιώτη δηλαδὴ ποὺ ἦταν ἐπιφορτισμένος μὲ τὴ φύλαξη τῶν σταυρωμένων, ἔδωσε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου στὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς ἀφοῦ ἀγόρασε σεντόνι καθαρὸ, ἔβαλε τὸ Ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας σὲ ἓναν τάφο λαξευμένο μέσα στὴν πέτρα. Στὸν καινούργιο αὐτὸν τάφο, ποὺ σήμερα ξέρουμε ὡς Πανάγιο Τάφο, κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε ταφεῖ, ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστὲς. Ἔβαλε ὁ Ἰωσήφ μπροστὰ στὴν εἴσοδο μίαν μεγάλη πέτρα καὶ ὅπως ξέρουμε, στὴ συνέχεια μετὰ ἀπὸ αἴτημα τῶν Ἰουδαίων ἡ πέτρα σφραγίστηκε καὶ οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶτες ἔκατσαν ἐκεῖ γιὰ νὰ φυλάνε τὸν τάφο.

Γιατί μᾶς δίνουν τόσες πολλὲς λεπτομέρειες οἱ Εὐαγγελιστὲς; Γιατί ὅλα εἶναι μέρος τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Γιατί μαζὶ μὲ τὸν τάφο σφραγίζονται καὶ τὰ στόματα ὄσων θέλουν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Κύριός μας εἶναι νεκρός, καὶ τὸ ἐπιβεβαιώνει ὁ Ῥωμαῖος στρατιώτης. Στὸν τάφο τὸν ὁποῖο

μπαίνει, δὲν ἔχει θαφτεῖ κανεὶς ἄλλος μέχρι τώρα. Ὁ τάφος εἶναι λαξευμένος στὸν βράχο, μὲ μία μόνο ἔξοδο. Ἡ ἔξοδος αὐτὴ ἦταν φραγμένη ἀπὸ μία πέτρα τόσο μεγάλη, πὺ οἱ μυροφόρες τὴν ἄλλη μέρα σκέφτονταν ποιὸς θὰ τοὺς τὴν μετακινήσει. Ἡ ἀκούνητη αὐτὴ πέτρα σφραγίστηκε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ μπροστὰ στὸν τάφο μπῆκε στρατιωτικὴ φρουρά. Καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, ὁ νεκρὸς πὺ ἦταν μέσα, ἦταν ἐξαφανισμένος καὶ ζωντανός. Ἐ, τί ἄλλη ἀπόδειξη χρειαζόμαστε γιὰ νὰ πειστοῦμε γιὰ τὴν Ἀνάσταση; Πῶς γίνεται ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα νὰ διαλύθηκαν ἂν ὄχι ἀπὸ Θεϊκὴ δύναμη; Πῶς γίνεται κάποιος πὺ ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτά, νὰ μὴν δέχεται τὸ μέγιστο αὐτὸ θαῦμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου;

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ συνεχίζει μὲ τὶς Μυροφόρες, οἱ ὁποῖες τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως τὸ πρωὶ ἦλθαν στὸν Πανάγιο Τάφο, γιὰ νὰ ἀλείψουν μὲ μύρο τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖ, ἀντίκρισαν κάτι πὺ δὲν περίμεναν. Τοὺς στρατιῶτες μισοπεθαμένους ἀπὸ τὸν φόβο τους καὶ τὴν πέτρα νὰ ἔχει κυλίσει ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου. Μέσα στὸ μνημεῖο βρίσκουν ἕναν Ἄγγελο Κυρίου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀναγγέλλει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως. «Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε». Ἀναστήθηκε! Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πὺ μαθαίνουν τὸ κοσμοσωτήριον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως εἶναι οἱ Μυροφόρες. Σὲ αὐτὲς μάλιστα ὁ Ἄγγελος ἀναθέτει νὰ μεταδώσουν τὸ μήνυμα καὶ στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες πὺ ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος εἶναι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἡ μητέρα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου. Οἱ τρεῖς αὐτὲς θαρραλέες γυναῖκες ἦταν μαζί μὲ τὸν Κύριο ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς Σταύρωσής Του. Ἦταν αὐτὲς πὺ, μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικόδημο, ἐνταφίασαν τὸ Σῶμα Του. Δὲν φοβήθηκαν οὔτε τοὺς Ἰουδαίους οὔτε τοὺς Ῥωμαίους καὶ συνέχισαν νὰ ἀκολουθοῦν τὸν Μεσσία. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἔγινε τὸ μεγάλο αὐτὸ δῶρο, νὰ εἶναι οἱ πρῶτοι φορεῖς τοῦ μηνύματος τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμάτη ἀπὸ Ἁγίους μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς, οἱ ὁποῖοι ἀψήφησαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ὅμως πὺ τὸ ἔκαναν εἶναι οἱ

εὐθραυστες αὐτὲς γυναῖκες. Οἱ γυναῖκες αὐτές, πού ἡ τόλμη τους εἶναι πρότυπο γιὰ κάθε Χριστιανό, ἀνοιξαν τὸν δρόμο γιὰ ὅλους ὅσους στὴ συνέχεια ρίσκαραν ἢ ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸν Χριστό.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μᾶς θυμίζει ὅτι τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο ἀνταμείβονται στὸ πολλαπλάσιο. Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες εἶναι παράδειγμα εἰλικρινοῦς καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό. Εὐχόμαι καὶ ἡ δική μας ἀγάπη γιὰ τὸν Κύριο νὰ φτάσει, ἔστω καὶ στὸ ἐλάχιστο, αὐτὴ τῶν Μυροφόρων, ὥστε νὰ ἀξιοθοῦμε κι ἐμεῖς τῆς ἀνταμοιβῆς τοῦ Κυρίου. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παράινέσεις Ἁγίων

Θαυμαστοὶ οἱ καρποὶ τῆς μετάνοιας

Ἄς δοῦμε λοιπὸν αὐτοὺς πού ζοῦσαν μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ πού ἔγιναν ὀνομαστοὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ τους. Ἄς δοῦμε αὐτοὺς πού ἔμοιαζαν μὲ θηρία καὶ πού κατέλαβαν θέση ἀγγέλων. Ἄς δοῦμε αὐτοὺς πού μὲ τὰ ἔργα τους ἀναστάτωσαν τὴν πόλη καὶ πού κατόπιν μὲ τὸν τρόπο ζωῆς τους τὴν ἀνόρθωσαν. Ἄς δοῦμε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγιναν φίλοι τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτοὺς πού εἶχαν κατήγορο τὸν Κύριο, νὰ τὸν κάνουν ἔπειτα συνήγορο. Ἄς δοῦμε τοὺς καταδικασμένους νὰ ἀνταγωνίζονται, μετὰ τὴν ἀπόφαση, τὸ δικαστὴ καὶ νὰ ἀκυρώνουν τὴν ἀπόφαση.

(Παιδ. Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς μετάνοιαν Νινευιτῶν, 1, ΕΠΕ 8'Α, 508-510).

Ἡ μετάνοια ἀνορθώνει καὶ ὄσους ἔφθασαν στὸν πυθμένα τῆς κακίας

Ἡ μετάνοια ὅμως ἔχει μεγάλη δύναμη καὶ μπορεῖ ἀκόμη κι' ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ὑπερβολικὰ βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία, ἂν θελήσει, νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν, κι ἐκεῖνον ποὺ κινδυνεύει νὰ τὸν ὀδηγήσει σὲ ἀσφαλὲς μέρος, κι ὅταν ἀκόμα ἔχει φθάσει στὸν πυθμένα τῆς κακίας.

(Παιδαγωγικὴ Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσόστομου, Εἰς Ἑβρ., ὁμιλ. Θ', 4, ΕΠΕ 24).

Ἡ μετάνοια μᾶς ἐπαναφέρει στὸ πνευματικὸ κάλλος

Τώρα ἔχουμε γεράσει, καὶ γι'αὐτὸ βρισκόμαστε κοντὰ στὸν ἀφανισμό καὶ στὴν καταστροφή. Ἀλλὰ ἂν θέλουμε, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαλείψουμε τὸ γῆρας. Δὲν μποροῦμε πιά μὲ τὸ βάπτισμα, μποροῦμε ὅμως ἐδῶ μὲ τὴν μετάνοια. Ὅτι παλαιὸ ἔχουμε μέσα μας ἅς τὸ πετάξουμε. Ἄς καθαρίσουμε κάθε ρυτίδα, κάθε κηλίδα, κάθε ἀκαθαρσία, καὶ ἅς γίνουμε ὡραῖοι, γιὰ νὰ ἀγαπήσει ὁ οὐράνιος Βασιλεὺς τὴν ψυχικὴ ὁμορφιά μας. Εἶναι δυνατόν, ἔστω καὶ ἂν ἔχουμε πέσει στὴ χειρότερη ψυχικὴ ἀσχήμια, νὰ ξαναποκτήσουμε τὴν ὁμορφιά ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Δαυΐδ λέγει : «ἄκουσε, θυγατέρα (ποὺ πρόκειται νὰ γίνεις Νύφη τοῦ Μεσσία), καὶ δὲς καὶ σκῦψε τὸ αὐτὶ σου καὶ ξέχασε τὸ λαὸ σου καὶ τὸ πατρικὸ σου σπίτι, καὶ τότε ὁ οὐράνιος Βασιλεὺς θὰ ἀγαπήσει τὴν ὁμορφιά σου».

(Παιδαγωγικὴ Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς Ἑβρ., ὁμιλ. ΙΔ', 4, ΕΠΕ 24,554).

Ἡ ὁμολογία σφαλμάτων πηγὴ διορθώσεως

Συντελεῖ τὰ μέγιστα στὴ διόρθωση τῶν σφαλμάτων ἡ ὁμολογία τους.

(Παιδαγωγικὴ Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς Γέν., ὁμιλ. Κ', 2 ΕΠΕ 2,578).

Ἡ μετάνοια ἀνυψώνει καὶ ἀπὸ τὰ βάραθρα τῆς κακίας

Ἄς μὴν ἀδιαφοροῦμε λοιπὸν τόσο πολὺ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Γιατί, κι ἂν ἀκόμη καταγκρεμισθοῦμε στὰ ἴδια τὰ βάραθρα τῆς κακίας, εἶναι δυνατὸν καὶ πάλι νὰ ξαναβροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας, νὰ γίνουμε καλύτεροι καὶ νὰ ἀποβάλλουμε κάθε κακία.

(Παιδ. Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς Δαυῖδ καὶ Σαούλ, ὁμιλ. Γ', 8, ΕΠΕ 7,650).

Ἡ μετάνοια φέρνει θαυμαστὲς ἠθικὲς μεταβολές

Νὰ μὴν ἀπελπιζόμαστε ὅσοι πέσαμε, ἀλλὰ νὰ λέμε στὸν ἑαυτὸ μας: «Μήπως αὐτὸς ποὺ πέφτει δὲ σηκώνεται;» Ἄλλοι ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὴν ὀρχήστρα μετεπήδησαν στὴν ἀγγελικὴ πολιτεία. Καὶ ἐπέδειξαν τόσο μεγάλη ἀρετὴ, ὥστε καὶ δαίμονες νὰ ἐκδιώξουν καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια θαύματα νὰ κάνουν. Καὶ οἱ μὲν Γραφεὲς εἶναι γεμάτες ἀπὸ τέτοιες περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα.

(Παιδ. Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς Μάτθ., ὁμιλ. ΚΣΤ'5, ΕΠΕ 10,196-198).

Μὲ τὴ μετάνοια συγχωροῦνται ὅλα τὰ ἁμαρτήματα

Δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει κανένα ἁμάρτημα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ὑποχωρεῖ καὶ νὰ μὴν παραμερίζει μπροστὰ στὴ δύναμη τῆς μετανοίας, μᾶλλον δὲ μπροστὰ στὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ.

(Παιδ. Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς Μάτθ., ὁμιλ. ΚΒ', 5, ΕΠΕ 10,52).

Ἡ μετάνοια προσελκύει ἀμέσως τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ

Καὶ οἱ Νινευῖτες, ἂν καὶ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν, ἐπειδὴ ἔδειξαν μεγάλη καὶ ἀληθινὴ μετάνοια, δὲν χρειάστηκαν περισσότερες ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, γιὰ νὰ

ἐπικαλεσθοῦν τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀκυρώσουν τὴν ἐναντίον τους καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Καὶ γιὰτί λέω οἱ Νινευῖτες; Ὁ ληστής στὸ Σταυρὸ δὲ χρειάστηκε οὔτε μιὰ μέρα. Καὶ γιὰτί λέω οὔτε μιὰ μέρα; Δὲ χρειάστηκε οὔτε λίγη ὥρα. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ πρὸς ἐμᾶς φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Γιὰτί, ὅταν ὁ Θεὸς ἰδεῖ τὴ δύναμη τῆς διαθέσεώς μας καὶ ὅτι τὸν πλησιάζουμε μὲ καυτὸ πόθο, δὲν ἀργοπορεῖ, οὔτε ἀναβάλλει, ἀλλὰ ἀμέσως προσφέρει τὴν ἀγάπη του καὶ λέγει : «Ἐνῶ ἀκόμη ἐσὺ θὰ προσεύχεσαι, θὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι κοντὰ σου».

(*Παιδαγωγικὴ Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσ., Εἰς Γέν. ὁμιλ. ΚΖ', 6, ΕΠΕ 3,166*).

Ἡ μετάνοια ἐξιλεώνει τὸ Θεὸ

Ἡ μετάνοια εἶναι ρίζα τῆς θεοσέβειας. Ἄς μετανοήσουμε λοιπὸν καὶ μὲ τὴ μετάνοιά μας ἅς ἰκετέψουμε τὸ Θεὸ καὶ τοὺς πολέμους νὰ ἐξαλείψει καὶ τοὺς βάρβαρους νὰ ἐξαφανίσει καὶ τῶν ἐχθρῶν τὶς ἐπαναστάσεις νὰ συντρίψει καὶ νὰ μᾶς δώσει τὴν ἀπόλαυση ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Ἡ μετάνοια ἐξευμενίζει πολὺ τὸ Θεό, ὅταν κανεὶς καταφεύγει πραγματικὰ στὴ μετάνοια.

(*Παιδ. Ἀνθρωπ. Ἰω.Χρυσ., Ὅτι Π. καὶ Κ. Διαθήκης εἰς νομοθέτης, 6, ΜΓ 56,407*)

Συναξάρι

Ἡ Ὁσία Ἀθανασία ἡ ἐξ Αἰγίνης

Ἡ Ὁσία Ἀθανασία γεννήθηκε στὴν Παλαιοχώρα τῆς Αἰγίνας ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους γονεῖς Νικήτα καὶ Εἰρήνη, τὸν ἕνατο αἰῶνα. Ἀπὸ μικρὴ ποθοῦσε τὸν μοναχικὸ βίον, οἱ γονεῖς της ὁμως τὴν ἀνάγκασαν νὰ νυμφευθεῖ. Λίγες μόλις μέρες ὁμως

μετὰ τὸν γάμο της ὁ σύζυγός της σκοτώθηκε ἀπὸ Σαρακηνοὺς πειρατὲς ποὺ ἔκαναν ἐπίδρομὴ στὴν Αἴγινα.

Μένοντας χήρα ἡ Ἀθανασία θεώρησε ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ πόθου της γιὰ τὴν μοναχικὴ πολιτεία. Κι ἄλλο ὅμως ἐμπόδιο ἐμφανίστηκε, ἀναβάλλοντας γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ σχέδιά της. Μὲ διαταγὴ τῶν Σαρακηνῶν ὅλες οἱ ἀνύμφευτες γυναῖκες καὶ χῆρες ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦν μὲ ἄντρα Σαρακηνό. Ἔτσι, ἡ Ἀθανασία γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ βρέθηκε παντρεμένη παρὰ τὴ θέλησή της. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ Ὁσία δὲν σταμάτησε στιγμὴ νὰ φροντίζει γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς της. Προσευχόταν συνεχῶς καὶ προσέφερε τὴν περιουσία της στοὺς φτωχοὺς καὶ πάσχοντες. Μετὰ ἀπὸ κάποιο χρονικὸ διάστημα ὁ σύζυγός της ἔγινε χριστιανὸς καὶ μοναχὸς καὶ ἀφοῦ προόδευσε πνευματικά, παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ὁσία ἀφοῦ μοίρασε ὅλη της τὴν περιουσία στοὺς φτωχοὺς, ἴδρυσε μαζὶ μὲ ἄλλες εὐλαβεῖς γυναῖκες μοναχικὸ κοινόβιο. Τὸ μοναστήρι ποὺ κτίστηκε ἦταν ἀφιερωμένο στὴ Ζωοδόχο Πηγὴ. Μετὰ ἀπὸ τέσσερα χρόνια ἔγινε ἠγουμένη, ἀποσύρθηκε ὅμως σὲ ἄγνωστο τόπο, ὅπου μαζὶ μὲ τὶς συνασκήτριές της ἀσκοῦνταν στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα.

Στὴ συνέχεια ἡ Ὁσία πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παρέμεινε γιὰ ἑπτὰ χρόνια, ἐνῶ, κατόπιν ὁράματος ποὺ εἶδε, ἐπέστρεψε στὴν Αἴγινα, ὅπου συνέχισε τὴν ἄσκησή της καὶ τὴ φροντίδα τῆς Μονῆς της.

Ἡ Ὁσία προαισθάνθηκε τὴν κοίμησή της καὶ προέβλεψε τὴν ἀκριβὴ μέρα καὶ ὥρα τοῦ θανάτου της καὶ ὄρισε τὴν διάδοχό της. Ἀφοῦ ἐξομολογήθηκε καὶ κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, κάλεσε κοντὰ της τὶς μοναχὲς καὶ ἀφοῦ τὶς μίλησε μὲ λόγια παρηγορητικὰ καὶ συνετά, δίνοντάς τους ὠφέλιμες συμβουλές, παρέδωσε τὸ πνεῦμα της.

Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ της πολλοὶ δαιμονισμένοι, τυφλοὶ καὶ ἄρρωστοι θεραπεύθηκαν, ἐνῶ ὅταν συμπληρώθηκαν σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν κοίμησή της, τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας δύο μοναχὲς ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν στὸ κέντρο τοῦ ναοῦ δύο ἐπιβλητικοὺς ἄνδρες μὲ ἀστραφτερὴ στολὴ καὶ ἀνάμεσά τους τὴν Ὁσία, στὴν ὁποία φόρεσαν μιὰ πορφύρα μὲ

πετράδια καὶ μαργαριτάρια, στὸ κεφάλι τῆς ἔβαλαν στεφάνι στολισμένο μὲ σταυροὺς στὸ χέρι τῆς ἔδωσαν νὰ κρατάει ράβδο στολισμένη μὲ πολύτιμα πετράδια καὶ σὰν βασίλισσα τὴν ὀδήγησαν στὸ Ἅγιο Θυσιαστήριον, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα, ἡ λάρνακα μέσα στὴν ὁποία εἶχαν τοποθετήσει τὸ λείψανό τῆς, ἄρχιζε νὰ τρίξει καὶ ὁ τριγμὸς αὐτὸς διήρκησε γιὰ ἕναν ὀλόκληρο χρόνον.

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

